

Arrest

nr. 55 611 van 7 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Russische origine te zijn. Vanaf uw geboorte in 1976 tot in 2006 woonde u in Kirgizië. Volgens uw verklaringen werkte u als privé-chauffeur voor N. N. {...}, een lid van het parlement van Kirgizië, van 2002 tot en met 2006. Op 14 december 2006, werd u door drie personen geslagen omwille van een kافت met documenten die het parlamentslid had verloren. Het parlamentslid, N. N. {...}, verdacht u van diefstal van deze kافت met documenten en hij wou deze van u terughebben. U had geen idee, waar deze kافت met documenten zich zou bevinden. Op 15 december 2006 werd uw zoon tegen de middag ontvoerd. 's Avonds werd u op uw telefoon opgebeld. In het gesprek eisten de ontvoerders de teruggave van de documenten van het parlamentslid, in ruil voor de vrijlating van uw zoon. U beloofde dat u de documenten voor hen zou zoeken op voorwaarde dat

uw zoon werd vrijgelaten en naar u werd teruggebracht. De volgende dag, vroeg in de ochtend, stopte er een auto voor uw huis, waaruit uw zoon uitstapte. Hij was ziek. Op dat moment besloot u om met uw gezin weg te vluchten uit Kirgizië. U contacteerde uw buurman die u en uw gezin met zijn wagen naar het treinstation in Bisjkek bracht. Op 20 december 2006 kwam u aan in Krasnodar. Uw zoon had intussen ten gevolge van de geleden stress een te hoog suikergehalte in het bloed en werd daarom een tijdlang gehospitaliseerd in een ziekenhuis te Krasnodar. Tot en met 22 juni 2009 kende u geen verdere problemen. U vond werk als brigadier in een ploeg dakwerkers. Op 22 juni 2009 was u aan het werk op het dak, toen u naar beneden werd geroepen, omdat drie mannen met een Aziatisch uiterlijk u wilden spreken. Zij vroegen naar uw naam en begonnen u te slaan. Dankzij de hulp van uw collega's wist u te ontkomen. U probeerde uw vrouw te contacteren, maar zij antwoordde niet op haar GSM. 's Avonds keerde u terug naar huis. Uw huis was overhoop gehaald en uw vrouw en kinderen waren niet thuis te vinden. U nam papieren mee uit het huis en u vertrok naar een vriend die in een nabijgelegen dorp woonde. Daar verbleef u één week, waarin u uw echtgenote tevergeefs trachtte te bereiken. Op 30 juni 2009 vertrok u naar Moskou, waar u bij uw vriend, S. D. {..}, verbleef. U werkte illegaal in de bouw in Moskou. U kende verder geen problemen tijdens uw verblijf in Moskou. Op 5 januari 2010 had u voor het eerst sinds het incident terug contact met uw vrouw. Op 27 juni 2010 vertrok u uit Moskou in een minibus naar België, waar u op 29 juni 2009 aankwam. U verklaarde 3000 dollar betaald te hebben om van Moskou naar België te rijden. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw geboorteakte en uw huwelijksakte neer.

B. Motivering

Voorafgaand dient erop te worden gewezen dat, gezien uw verklaring dat u het Russische staatsburgerschap bezit (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 27/08/2010, p.2; DVZ, vraag 6) uw asielaanvraag moet worden afgewogen ten aanzien van de Russische Federatie. De problemen die u in Kirgizië heeft geleden, kunnen slechts voor zover ze voor uw vrees ten aanzien van de Russische Federatie een rol spelen, in aanmerking worden genomen. Tevens werd er door het Commissariaat-generaal in hoofde van uw vrouw op 14/04/2010 een beslissing genomen van weigering van de vluchtelingenstatus en van weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de onaannemelijkheid van haar asielaanvraag. Wat uw asielaanvraag betreft, werden er gelijkaardige vaststellingen van onaannemelijkheid gedaan.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw reis naar België. U bent met een mini-bus van Moskou naar België gereisd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 27/08/2010, p.7-8). U werd op weg van Moskou naar België tegengehouden voor één grenscontrole. U kon echter niet zeggen over welke landsgrens het hier gaat (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 27/08/2010, p.9). U stelde dat u van de chauffeur van de mini-bus een document heeft ontvangen, die u aan de douanebeambte moest afgeven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 27/08/2010, p.7). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u aangaande dit document essentiële informatie niet kende. Zo wist u niet welke persoonsnaam er in dit document werd vermeld. U wist niet eens of dit document een reispaspoort was, laat staan dat u zou weten of het hier om een Russisch paspoort zou gaan of niet (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 27/08/2010, p.7). Het is onaannemelijk dat u dermate weinig details over deze documenten wist te vertellen. Dit document moest u immers in staat stellen om het grondgebied van de Europese Unie te betreden. Als reden stelde u dat u mij geen verdere informatie over dit document kon verschaffen, aangezien u hier geen aandacht aan besteed had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 27/08/2010, p. 8). Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Het is dus onwaarschijnlijk dat u geen idee had over de inhoud van de documenten waarmee u het grondgebied van de Europese Unie heeft betreden, aangezien er altijd de mogelijkheid bestond voor een zeer strikte persoonlijke paspoortcontrole. De vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw binnenkomst in de Europese Unie is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis naar België onbekend zijn, wijst deze vaststelling er mogelijk ook op dat u de reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben kunnen gebruikt, verborgen houdt.

Verder, wat betreft de verklaarde asielproblemen, kan er op gewezen worden dat u onvoldoende pogingen ondernomen heeft om de bescherming van de Russische autoriteiten in te roepen. Bij aankomst in Krasnodar, na uw vlucht uit Kirgizië, legden u noch uw vrouw verklaringen af bij de politie van Krasnodar, aangaande de problemen die u gekend had in Kirgizië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 27/08/2010, p.14-15; zie gehoorverslag Commissariaat-generaal B. S. {..}, dd.01/02/2010, p.17). Tussen 2006 en 2009 hebben u en uw vrouw echter geen problemen gehad met de Russische autoriteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd.

27/08/2010, p.15; zie gehoorverslag Commissariaat-generaal B. S. {...} dd.01/02/2010, p.18). Op 22 juni 2009 werd u door drie mensen van Aziatische origine op uw werk aangesproken en fysiek aangevallen. Dankzij uw collega's wist u te ontsnappen. Bij uw thuiskomst ontdekte u dat er een inbraak was geweest in uw huis en dat uw gezin spoorloos verdwenen was. Ondanks deze drie zwaarwichtige feiten, verklaarde u echter geen verklaringen omtrent deze gebeurtenissen gedaan te hebben bij de politie van Krasnodar (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 27/08/2010, p.16-18). De door u opgegeven redenen waarom u geen aangifte aangaande de gebeurtenissen van 22 juni 2010 bij de politie heeft afgelegd, is onaannemelijk te noemen. U verklaarde immers dat u niet naar de stedelijke politie durfde te stappen om klacht neer te leggen, aangezien u niet meer over uw paspoort beschikte. U vreesde dat u door de politie hiervoor kon aangehouden worden en daarom heeft u nagelaten verklaringen af te leggen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 27/08/2010, p.18). Dit is onaannemelijk te noemen. Als Russisch staatsburger had u geen enkele belemmering om aangifte van de diefstal van uw paspoort te doen bij de politie van Krasnodar. In het verlengde daarvan zou u dan verdere verklaringen kunnen afleggen van de problemen die u in Krasnodar op 22 juni 2010 heeft gekend, alsook wat de oorzaak van deze gebeurtenissen is geweest. Bovendien had u uw propiska in Krasnodar, wat betekent dat u bij de bevolkingsdienst moest geregistreerd staan op dat adres. Aldus had de politie nog altijd bij andere diensten kunnen nagaan welke uw identiteit was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 27/08/2010, p.4). Tenslotte blijkt ook uit de door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (geboorteakte, huwelijksakte) dat u evengoed beschikte over alternatieve documenten om uw identiteit te staven.

Daarnaast had u nog voldoende tijd om de politie op de hoogte stellen van uw problemen, aangezien u nog een volledige week na de feiten van 22 juni 2009 in de buurt van Krasnodar heeft gelogeed bij een werkmakker. Deze tijdspanne gaf u nog meer dan voldoende tijd om de politie op de hoogte te brengen van de agressie die tegen uw persoon had plaatsgevonden alsook van de inbraak in uw huis (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 27/08/2010, p.18-19). Dat u dit nagelaten heeft te doen, is, gezien de ernst van de door u verklaarde feiten, onaannemelijk te noemen. U verklaarde na die week naar Moskou te zijn vertrokken. Gedurende het jaar dat u in Moskou verbleef, waar u zich op een veilige afstand van Krasnodar bevond, legde u ook geen verklaringen af bij de politie, aangaande de problemen die u heeft gehad in Krasnodar (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd.27/08/2010, p.19). U heeft ook geen contact opgenomen met een andere organisatie of een advocaat die u had kunnen bijstaan bij de aangifte van uw problemen bij de autoriteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 27/08/2010, p.19). Gezien u zelf geen poging heeft gedaan om de bescherming van de Russische autoriteiten in te roepen, zowel in Krasnodar als in Moskou, gezien u evenmin een aannemelijke verklaring biedt voor dit gebrek aan initiatief, kan niet worden gesteld dat u aannemelijk maakt dat u niet op de bescherming van de Russische autoriteiten zou kunnen rekenen.

Tenslotte legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over het telefoongesprek dat u met uw vrouw hebt gehad op 5 januari 2010 (zie verklaringen gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 27/08/2010, p.20-21). U verklaarde dat u uw vrouw op 5 januari opbelde vanuit Moskou (zie verklaringen gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 27/08/2010, p.20). Uw vrouw verklaarde echter dat u haar contacteerde vanuit Kaliningrad van bij haar tante (zie verklaringen gehoorverslag Commissariaat-generaal B. S. {...} dd. 01/02/2010, p.24). Toen u hiermee geconfronteerd werd, bleef u volhouden dat uw vrouw zich vergiste en dat u haar opbelde vanuit Moskou (zie verklaringen gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 27/08/2010, p.21). De vastgestelde tegenstrijdigheid is van belang gezien het hier de eerste rechtstreekse informatieuitwisseling betreft tussen uw echtgenote en u aangaande de ernstige vervolgingsfeiten van 22 juni 2009 en de ontwikkeling van de verklaarde vervolgingsproblematiek sedertdien. Het kan dan ook niet geloofwaardig worden genoemd dat uw echtgenote en u over zulk belangrijk communicatief moment dermate uiteenlopende verklaringen zouden doen. De vastgestelde tegenstrijdigheid doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaarde vervolgingsvrees.

Uitgaande van uw verklaringen dient er te worden besloten dat er, wat uw persoon betreft, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw geboorteakte en huwelijksakte bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker meent dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt. Volgens verzoeker weigerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker geeft aan dat zijn verklaringen voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten dat hij een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet loopt en vreest om bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.2. Ter adstructie van zijn enig middel betoogt verzoeker als volgt:

“Ten onrechte weigerde het CGVS om de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen. De verklaringen van verzoeker bevatten voldoende en ernstige aanwijzingen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 48/1 van de wet van 15/12/1980 voorziet dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens het risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

Verzoekers asielaanvraag beantwoordt aan artikel 48/4 § 2, b) van de wet van 15/12/1980.

Verzoeker vreest om bij een eventuele terugkeer naar zijn land het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De door verzoeker verstrekte gegevens zijn voldoende in aantal en voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de wet op de subsidiaire bescherming.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de wet m.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus.

De asielaanvraag van verzoeker is gebaseerd op het feit dat hij zowel in Kirgizië alsook in Rusland opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en dat de autoriteiten hem niet voldoende bescherming zullen kunnen of willen geven hiertegen.

Verzoeker heeft in eerste instantie Kirgizië en vervolgens Rusland verlaten omdat een normaal en veilig leven voor hem aldaar onmogelijk was.

In beide landen riskeert verzoeker het slachtoffer te worden van een afrekening.

De toestand werd voor hem onhoudbaar en er was geen andere uitweg voor haar dan het land te verlaten.

Verzoeker is het niet eens met de gronden waarop het CGVS zich heeft gebaseerd om aan hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Ten eerste stelt het CGVS in de bestreden beslissing ten onrechte dat er geen geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoeksters vluchtroute ; m.n. over de wijze waarop hij zijn land heeft ontvlucht en de grens met de Europese Unie heeft overgestoken.

Verzoeker verklaarde m.n. dat hij per minibas vanuit Moskou naar België was gereis.

Verzoeker kreeg bij dit alles hulp van een smokkelaar die voor valse identiteitsdocumenten had gezorgd.

Het CGVS stelt dat er “volgens informatie waarover zij beschikt” bij binnenkomst van Europa steeds strenge controles zouden plaatsvinden.

Deze uitleg van het CGVS is niet afdoende.

Het is niet omdat er steeds strengere controles plaatsvinden ; dat personen met valse identiteitsdocumenten die de grens met Europa trachten over te steken, ook steeds ‘betrap’t worden.

Verzoekers versie inzake zijn eigen, persoonlijke vluchtroute vanuit Rusland via Moskou en de wijze waarop hij persoonlijk met de hulp van een smokkelaar zijn land had verlaten ,is in ieder geval niet uitgesloten.

Het CGVS had geen ernstige reden om de aangehaalde vluchtroute en vluchtwijze zonder meer als totaal ongeloofwaardig te bestempelen.

Vermits er wel degelijk een reële kans bestond dat verzoekers vluchtroute en vluchtwijze wel degelijk mogelijk waren en niet helemaal uitgesloten waren, had het CGVS verzoeker minstens het voordeel van de twijfel moeten en kunnen verlenen.

Ten tweede worden de persoonlijke problemen van verzoeker in de beslissing van het CGVS ten onrechte geringschat en besluit het CGVS foutief dat verzoeker beroep zou moeten kunnen doen op de autoriteiten in Rusland.

Volgens verzoeker is de bescherming tegen eventuele represailles louter theoretisch en nooit afdoende. Verzoekster vreest dat de lokale autoriteiten in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming van hem en zijn gezin kunnen garanderen.

De autoriteiten in Rusland of Kirgizië hebben weinig of geen vat op mensen of groeperingen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen ; zodat een daadwerkelijke bescherming vanwege de lokale autoriteiten niet meer dan dode letter is.

Er zal m.a.w. steeds een permanent gevoel van onveiligheid blijven bestaan in hoofde van verzoeker.

De verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn gehoor dd. 27 augustus 2010, spreken voor zich en bewijzen dat verzoeker zowel in Kirgizië alsook in Rusland steeds in onveiligheid zal blijven leven.

Verzoeker zal steeds de vrees koesteren voor represailles vanwege leden van een maffiose groepering die tegelijk deel uitmaken van de autoriteiten.

Voor verzoeker is het daarom onmogelijk om op normale manier in één van beide landen te leven.

Verzoeker heeft geen boodschap aan een abstracte benadering door het CGVS van zijn moeilijkheden.

Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin hij zich bevindt, is een verder verblijf in Kirgizië en/of Rusland voor verzoeker onhoudbaar en uitzichtloos.

Voor verzoeker is het onmogelijk om in een van beide landen een menswaardig bestaan te kunnen leven.

Uit feit asielrelaas van verzoeker blijkt duidelijk dat verzoeker in geen van beide landen zou kunnen rekenen op welke autoriteit dan ook die daadwerkelijk in staat is om hem en zijn gezin de nodige bescherming te garanderen, en dit terwijl zijn precaire leefsituatie vraagt om noodzakelijke maatregelen.

Het CGVS heeft onvoldoende rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker.

Verzoeker gaf voldoende elementen aan het CGVS waaruit blijkt dat hij niet meer kan terugkeren naar Rusland noch Kirgizië gezien hij daar geen daadwerkelijke toegang heeft tot de daadwerkelijke bescherming.

Ten derde stelt het CGVS de oprechtheid van verzoekers verklaringen ten onrechte in vraag om de reden dat deze onaannemelijk en tegenstrijdig met deze van zijn echtgenoten zouden zijn.

De redenen die het CGVS meent te kunnen aanhalen om verzoekers verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken ; kunnen niet worden weerhouden.

De door het CGVS geciteerde onaannemelijkheden en/of tegenstrijdigheden kunnen onmogelijk worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in verzoekers verklaringen en zijn geenszins van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

De zgn. tegenstrijdigheden (m.n. inzake het exacte tijdstip en de omstandigheden waarin verzoeker voor het eerst telefonisch contact heeft gehad met zijn echtgenote) kunnen onmogelijk de kern van zijn asielaanvraag op zich aantasten.

Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op het CGVS dd 27 augustus 2010 geloofwaardige informatie waaruit bleek dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Het CGVS gaat selectief tewerk , enkel maar in het nadeel van verzoeker.

Hiermee toont het CGVS dat zij in dit dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoeker ondervindt in Kirgizië hetzij Rusland.

Het CGVS had daarbij ten onrechte geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoeker en ook zijn echtgenote hadden opgelopen n.a.v. de gebeurtenissen in Kirgizië.

Niet alleen was verzoeker twee keren zwaar bedreigd en geslagen ; maar bovendien werd zijn zoon ontvoerd.

Verzoeker had in navolging van zijn echtgenote vervolgens zijn land moeten achterlaten om te vluchten naar een voor hem onbekende bestemming in Europa.

Deze traumatische ervaringen konden wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat verzoeker en zijn echtgenote in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen hebben trachten te verwerken, uiteraard op hun eigen manier.

Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnsstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

Het CGVS heeft geen , minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse.

In de beslissing van het CGVS worden verzoekers problemen ten onrechte geringschat.

De door het CGVS ingeroepen weigeringsmotieven zijn niet fundamenteel en voldoende om te weigeren de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te verlenen.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoeker ondervindt in Kirgizië en in Rusland.

Uit verzoekers relaas is gebleken dat hij wel degelijk voldoende, concrete en verifieerbare informatie heeft gegeven waaruit blijkt dat hij riskeert moeilijkheden te zullen hebben bij een eventuele terugkeer naar één van beide landen.

Het is duidelijk dat hij daar geen normaal en menswaardig leven zal kunnen leiden.

Het CGVS heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens van zijn dossier en met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

Omdat verzoeker in zijn herkomstland -hic et nunc- onmogelijk een veilig bestaan kan leiden, en zijn precaire leefsituatie vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen volstaat het voor het CGVS niet om een bepaald probleem op een te abstracte en vage manier te benaderen.

Het CGVS had de noodzakelijke conclusies kunnen koppelen aan de problemen van verzoeker door hem minstens een zekere vorm van tijdelijke bescherming in België toe te kennen.

schending van het redelijkheidsbeginsel :

Verzoeker is van oordeel dat het CGVS het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Gelet op de door hem uitgewerkte argumenten tijdens zijn gehoor op het CGVS dd. 27 augustus 2010, kon het CGVS niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissing.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door het CGVS genomen besluit.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te worden vernietigd."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. De Raad ontwaart uit lezing van het middel dat verzoeker zich enkel verzet tegen de bestreden beslissing in zoverre hem de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Verzoeker verzet zich niet tegen de bestreden beslissing in zoverre deze hem de toekenning van de vluchtelingenstatus weigert.

2.5. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Verzoeker geeft aan dat zijn verklaringen voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten dat hij een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet loopt en vreest om bij een eventuele terugkeer naar zijn land het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker poneert dat zijn verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging "in de zin van de wet m.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus" bevatten. Verzoeker steunt zijn asielaanvraag op het feit dat hij zowel in Kirgizië alsook in Rusland opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en dat de autoriteiten hem niet voldoende bescherming zullen geven hiertegen. Verzoeker meent in beide landen het risico te lopen slachtoffer te worden van een afrekening en stelt dat er geen andere uitweg was dan het land te verlaten.

De Raad merkt op dat verzoeker de elementen die aan de basis liggen van zijn vrees aannemelijk moet maken teneinde zich hierop te kunnen steunen om in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen. Immers, opdat verzoeker in aanmerking kan komen voor subsidiaire bescherming, dient hij aannemelijk te maken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar zijn land van herkomst en dat hij zich niet onder de bescherming van in casu de Russische autoriteiten kan plaatsen. Zoals uit de bespreking die volgt zal blijken, is het relaas van verzoeker ongeloofwaardig en heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus .

Waar verzoeker in zijn betoog een summiere samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.6. Blijkens de bestreden beslissing stelt de Commissaris-generaal voorafgaand vast dat *“gezien uw verklaring dat u het Russische staatsburgerschap bezit (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 27/08/2010, p.2; DVZ, vraag 6) uw asielaanvraag moet worden afgewogen ten aanzien van de Russische Federatie. De problemen die u in Kirgizië heeft geleden, kunnen slechts voor zover ze voor uw vrees ten aanzien van de Russische Federatie een rol spelen, in aanmerking worden genomen”*. De commissaris-generaal oordeelde in de bestreden beslissing dat aan het relaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht op basis van volgende motieven: onaannemelijkheid van de beweerde reisweg wat er mogelijks op wijst dat verzoeker reisdocumenten verborgen houdt, verzoeker heeft onvoldoende pogingen ondernomen om de bescherming van de Russische autoriteiten in te roepen en verzoeker en zijn echtgenote legden tegenstrijdige verklaringen af over het telefoongesprek dat zij zouden hebben gehad op 5 januari 2010.

2.7. Na grondig onderzoek van alle stukken in het administratief dossier komt de Raad tot de vaststelling dat al deze motieven hun steun vinden in de stukken daarin vervat. Verzoeker komt in zijn verweer niet verder dan te stellen dat uit zijn verklaringen *“wel degelijk”* voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging voortvloeien, doch laat na de verschillende bevindingen van de bestreden beslissing met concrete elementen te weerleggen. Zo is verzoekers kritiek op de onaannemelijkheid van de door hem beweerde illegale inreis in de Europese Unie niet ernstig. Verzoeker laat na de informatie van de commissaris-generaal met andersluidende informatie te betwisten en suggereert een omkering van de bewijslast door te stellen dat zijn vluchtroute *“in ieder geval niet uitgesloten”* is. Met zijn bloot betoog dat hij met de hulp van een smokkelaar die voor valse identiteitsdocumenten had gezorgd België was binnengereisd en met zijn kritiek dat het niet is omdat er steeds controles plaatsvinden dat personen met valse documenten ook steeds betrapt worden, weerlegt verzoeker geenszins de vaststelling – die gesteund is op objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier – dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd en het dus onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen idee heeft over de inhoud van de documenten waarmee hij het grondgebied van de Europese Unie heeft betreden - zodat verzoeker niet aannemelijk maakt de Europese Unie illegaal te zijn binnengereisd, waardoor kan worden aangenomen dat hij ondanks de medewerkingsplicht die op hem rust zijn reisdocumenten voor de asielinstanties achterhoudt. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling nochtans correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (artikel 4 lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het relaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

2.8. Verzoekers argumentatie dat hij niet op voldoende bescherming van de Russische autoriteiten kan rekenen, dat de bescherming tegen eventuele represailles louter theoretisch is en dat er in de praktijk geen daadwerkelijke bescherming is, wordt niet in het minst met objectieve gegevens onderbouwd. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker nooit klacht heeft neergelegd bij de politie. Verzoeker verklaarde op 14 december 2006 te zijn aangevallen door onbekende mensen, nadat een kft met belangrijke documenten van een volksvertegenwoordiger waarvoor hij werkte verdween. Verzoeker verklaarde dat de volksvertegenwoordiger hem concreet heeft gezegd dat hij die kft moest terug hebben of dat hij anders zware problemen zou hebben. Tijdens zijn interview verklaarde verzoeker geen aangifte gedaan te hebben van deze problemen omdat de volksvertegenwoordiger een belangrijk persoon was (stuk 4, p. 11-12). Verzoeker verklaarde dat zijn zoon op 15 december 2006 tegen de middag verdween in Kirgizië. Verzoeker en zijn echtgenote zouden zich tot de politie hebben gewend maar hun klacht werd niet opgevolgd omdat zij pas drie dagen na de verdwijning het recht hadden een klacht in te dienen bij de politie (stuk 4, p. 13).

De Raad merkt op dat uit verzoekers verklaringen volgt dat de mogelijkheid tot het indienen van een klacht wel degelijk bestond, doch dat pas drie dagen na de verdwijning een klacht kon ingediend worden die dan zou opgevolgd worden. Verzoeker en zijn echtgenote hebben evenwel nagelaten nadien klacht

in te dienen inzake de gebeurtenissen omtrent hun zoon. Immers blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij nagelaten heeft nadien nog klacht in te dienen omwille van de ontvoering van zijn zoon (stuk 4, p. 14). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart verzoeker evenmin klacht neergelegd te hebben bij de autoriteiten te Bisjkek noch bij de autoriteiten te Krasnodar aangaande de diverse problemen die hij heeft ondervonden (stuk 4, p. 14). De verklaring die verzoeker in zijn verzoekschrift geeft voor het niet indienen van een klacht bij de autoriteiten, met name omdat bescherming tegen represailles louter theoretisch is en dat de autoriteiten nooit daadwerkelijke bescherming kunnen garanderen, acht de Raad niet aannemelijk. Immers blijkt uit het gehoor van verzoeker dat verzoeker de mogelijkheid had zich te wenden tot diverse diensten – met name te Karabalta, te Bisjkek en te Krasnodar – doch dit nagelaten heeft. Met zijn bloot betoog dat bescherming tegen represailles louter theoretisch is en dat de autoriteiten nooit daadwerkelijke bescherming kunnen garanderen, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat geen enkele van deze diensten hem de nodige bescherming zou kunnen bieden. De Raad herneemt derhalve de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing, waar deze stelt: *“Verder, wat betreft de verklaarde asielp Problemen, kan er op gewezen worden dat u onvoldoende pogingen ondernomen heeft om de bescherming van de Russische autoriteiten in te roepen. Bij aankomst in Krasnodar, na uw vlucht uit Kirgizië, legden u noch uw vrouw verklaringen af bij de politie van Krasnodar, aangaande de problemen die u gekend had in Kirgizië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 27/08/2010, p.14-15; zie gehoorverslag Commissariaat-generaal B. S. {..}, dd.01/02/2010, p.17). Tussen 2006 en 2009 hebben u en uw vrouw echter geen problemen gehad met de Russische autoriteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 27/08/2010, p.15; zie gehoorverslag Commissariaat-generaal B. S. {..} dd.01/02/2010, p.18). Op 22 juni 2009 werd u door drie mensen van Aziatische origine op uw werk aangesproken en fysiek aangevallen. Dankzij uw collega's wist u te ontsnappen. Bij uw thuiskomst ontdekte u dat er een inbraak was geweest in uw huis en dat uw gezin spoorloos verdwenen was. Ondanks deze drie zwaarwichtige feiten, verklaarde u echter geen verklaringen omtrent deze gebeurtenissen gedaan te hebben bij de politie van Krasnodar (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 27/08/2010, p.16-18). De door u opgegeven reden waarom u geen aangifte aangaande de gebeurtenissen van 22 juni 2010 bij de politie heeft afgelegd, is onaannemelijk te noemen. U verklaarde immers dat u niet naar de stedelijke politie durfde te stappen om klacht neer te leggen, aangezien u niet meer over uw paspoort beschikte. U vreesde dat u door de politie hiervoor kon aangehouden worden en daarom heeft u nagelaten verklaringen af te leggen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 27/08/2010, p.18). Dit is onaannemelijk te noemen. Als Russisch staatsburger had u geen enkele belemmering om aangifte van de diefstal van uw paspoort te doen bij de politie van Krasnodar. In het verlengde daarvan zou u dan verdere verklaringen kunnen afleggen van de problemen die u in Krasnodar op 22 juni 2010 heeft gekend, alsook wat de oorzaak van deze gebeurtenissen is geweest. Bovendien had u uw propiska in Krasnodar, wat betekent dat u bij de bevolkingsdienst moest geregistreerd staan op dat adres. Aldus had de politie nog altijd bij andere diensten kunnen nagaan welke uw identiteit was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 27/08/2010, p.4). Tenslotte blijkt ook uit de door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (geboorteakte, huwelijksakte) dat u evengoed beschikte over alternatieve documenten om uw identiteit te staven”. De Raad stelt derhalve vast dat verzoeker die van Russische nationaliteit is en die blijkens het gehoorverslag niet de minste poging heeft ondernomen om klacht neer te leggen bij de Russische autoriteiten ten einde de bescherming hiervan te verkrijgen met zijn blote bewering dat in de praktijk er geen daadwerkelijke bescherming is geenszins aantoonbaar dat de Russische autoriteiten hem geen bescherming kunnen of willen bieden.*

2.9. Over het motief dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden over het telefoongesprek dat zij zouden hebben gehad op 5 januari 2010 stelt verzoeker dat de commissaris-generaal ten onrechte de oprechtheid van zijn verklaringen in vraag heeft gesteld. De Raad merkt op dat verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden, niet betwist.

Door louter te poneren dat de redenen die het CGVS meent te kunnen aanhalen om zijn verklaringen in twijfel te trekken niet kunnen worden weerhouden, dat de door het CGVS geciteerde onaannemelijkheden en/of tegenstrijdigheden “onmogelijk” kunnen worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen, dat deze onaannemelijkheden en/of tegenstrijdigheden geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, dat de zogenaamde tegenstrijdigheden “onmogelijk” de kern van zijn asielaanvraag op zich kunnen aantasten en dat het CGVS selectief in het nadeel van verzoeker te werk gaat, weerlegt verzoeker de pertinente motivering van de bestreden beslissing – die steun vindt in de stukken van het administratief dossier niet, waar deze stelt *“Tenslotte legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over het telefoongesprek dat u met uw vrouw hebt gehad op 5 januari 2010 (zie verklaringen gehoorverslag*

Commissariaat-generaal dd. 27/08/2010, p.20-21). U verklaarde dat u uw vrouw op 5 januari opbelde vanuit Moskou (zie verklaringen gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 27/08/2010, p.20). Uw vrouw verklaarde echter dat u haar contacteerde vanuit Kaliningrad van bij haar tante (zie verklaringen gehoorverslag Commissariaat-generaal B. S. {..} dd. 01/02/2010, p.24). Toen u hiermee geconfronteerd werd, bleef u volhouden dat uw vrouw zich vergiste en dat u haar opbelde vanuit Moskou (zie verklaringen gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 27/08/2010, p.21). De vastgestelde tegenstrijdigheid is van belang gezien het hier de eerste rechtstreekse informatieuitwisseling betreft tussen uw echtgenote en u aangaande de ernstige vervolgingsfeiten van 22 juni 2009 en de ontwikkeling van de verklaarde vervolgingsproblematiek sedertdien. Het kan dan ook niet geloofwaardig worden genoemd dat uw echtgenote en u over zulk belangrijk communicatief moment dermate uiteenlopende verklaringen zouden doen. De vastgestelde tegenstrijdigheid doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaarde vervolgingsvrees". In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij tijdens zijn verhoor van 27 augustus 2010 geloofwaardige informatie gaf waaruit bleek dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is maar laat na deze geloofwaardige informatie uiteen te zetten. Het komt niet aan de Raad toe uit verzoekers betoog en het administratief dossier te distilleren wat de geloofwaardige informatie van verzoeker aangaande zijn asielrelaas is. Bovendien wijst de Raad er op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen details betreffen maar wel elementen die de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken – immers zoals de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht opmerkt is de "vastgestelde tegenstrijdigheid is van belang gezien het hier de eerste rechtstreekse informatieuitwisseling betreft tussen uw echtgenote en u aangaande de ernstige vervolgingsfeiten van 22 juni 2009 en de ontwikkeling van de verklaarde vervolgingsproblematiek sedertdien. Het kan dan ook niet geloofwaardig worden genoemd dat uw echtgenote en u over zulk belangrijk communicatief moment dermate uiteenlopende verklaringen zouden doen" - en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij deze, ook wanneer hij sterk geëmotioneerd is en na verloop van tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, temeer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. Verzoekers betoog inzake een traumatische ervaring, is gelet op voorgaande in casu niet ernstig. Waar verzoeker in zijn betoog voorts een summiere samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker, in gebreke blijft.

2.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid en het onderzoek selectief is gebeurd is niet correct. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord, hij tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich heeft kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch als taal machtig is. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie van verzoeker, en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden weerhouden.

2.11. Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In casu staat de beslissing geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd, en de gevolgen van de beslissing staan evenmin in wanverhouding met het doel van de beslissing die de commissaris-generaal op basis van zijn wettelijke bevoegdheden heeft genomen.

2.12. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

2.13. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER